

Alina Kangas

MURĖNIA

Romaani

Murenia

Alina Kangas

Murenia

Lupa olla minä

© 2020 Alina Kangas

Kannen suunnittelu: Riitta Lestinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki Suomi, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2528-3

Totuuksia on monia ja ne vaihtavat luonnettaan kaiken aikaa. Totuudet joutuvat ristivalaistukseen, ne vanhenevat ja suhteutuvat, ja ymmärrys muuttaa niitä jälkikäteen.
(Eeva Kilpi, Sininen muistikirja 2019)

OSA 1

Raiteilla

1

"JUNA Rovaniemelle lähtee raiteelta kahdeksan!" kaikuu kuulutus.

Aseman kello on minuuttia vaille, konduktööri nousee jo junaan. Puristan oven tahmeaa metallitankoa ja nostan jalkani askelmalle juuri kun leopardikuvioisen takin helmat pelmahtavat laiturin päähän. Juokse, juokse, jupisen puoliääneen ja luon anteeksipyytävän katseen junan ikkunoihin. Odottakaa!

Junakin ymmärtää, ettei Maijua voi jättää.

Työnnän ärtymykseni vatsan pohjaan, jonne se painuu lähetelmään nipistelyjä ja närästyksiä. Tukistan itseäni: asennetta! Edessä kuusi leppoisaa tuntia junan halkoessa lakeuksia, siinä ehtii rupatella siskon kanssa. Jakaa ilot ja surut.

Äiti alkoi odottaa kuolemaa jo kahdeksankymppisenä, mutta turhaan hätäili, yhdeksänkymmentä vuotta on sydän pumpannut. Hän suostui taivuttelun jälkeen järjestämään juhlat, kun selitimme, että kyläläiset pitävät *ylypiänä*, jos eivät pääse kakku-kahville.

Maiju huomaa minut ja heiluttaa kättään. Heilautan takaisin.

Siinä hän on, isosisko, vahvana runsaana hajuvedelle tuoksuvana.

"Kiva nähdä", sanon ja halaamme pikaisesti.

“Olenko myöhässä? Autatko vähän.”

Nostamme painavan matkalaukun yhdessä junaan. Mukana on todennäköisesti kemikaalikaupassa myymättä jääneitä iho-voiteita, hiustenvärjäysaineita ja eliksiirejä jaettavaksi minulle, äidille, vieraille. Toivottavasti hän ei innostu värjäämään äidin hiuksia. Kahdeksankymmenvuotisjuhliin hän värjäsi ne vahingossa mahonginpunaisiksi, osuuskaupalta tilattiin ruoan kotiin-kuljetus kuukausien ajan. Maijulla on ideoita ja energiaa, hän haluaa jakaa hyvää naisille.

Juna tuoksuu lähdönraikkaalle, puhdistusaineille, keinokuiduille, appelsiininleikkauksille ja sisupastilleille. Matkustajat ovat tuoneet vaatteissaan marraskuun kirpeiden. InterCity-junan ylätason matkaajat tuijottavat meitä vaitonaisina, kun huohotamme varatuille paikoillemme. Katseet tuntuvat syyttävän meitä lähdön viivästyttämisestä. Anteeksi, anteeksi. Maiju yrittää nostaa matkalaukkuja ylös hyllylle, mutta se on liian painava.

“Voi anteeksi, voitko auttaa”, hän sanoo vieressä istuvalle kaljupäälle. Mies nousee mielevän näköisenä. Maiju saa ihmiset tuntemaan itsensä erityisiksi ja palvelemaan mielellään. Joillakin on sellainen taito. Siitä tulee iso show. Matkalaukku on niin paksu, ettei se mahdu hyllyn ja katon väliin. Maiju pätkäilee miehen kanssa kuin suurta ongelmaa. Laukun voisi viedä vaunun päädyssä olevaan säilytykseen, mutten viitsi puuttua. Huomaavat lopulta itse. Rohjardamme istumaan, Maiju ikkunan viereen.

“Kauhea hiki”, hän puuskahtaa posket punaisina.

Juna liukuu lähtöön. Riisun kengät, järjestän romaanin ja vesipullon edessä olevan tuolin takataskuun ja painan penkkini selustaa taaksepäin samalla varmistaen, ettei se häiritse takana istujaa. Maiju kaivaa peilin, heilauttaa hiuksiaan ja alkaa korjailla

meikkejä. Edessä olevalla penkillä istuu teinejä, ponihäntätyttö lukee japanilaista sarjakuvakirjaa, pojalla kuulokkeet korvilla. Pää heiluu hevimusiikin tahdissa, räminää ei voi olla kuulematta. Takanamme mies ja nainen juttelevat hiljaa. Hieman kauempana takana istuu joukko naureskelevia, silmälasipäisiä miehiä siisteissä paidoissa ja solmioissa. Insinöörejä. Ukkomiehiä, sen erottaa katseista, kiinnostuksesta tai sen puutteesta, pukeutumisesta ja sormuksen jäljistä nimettömässä. Kaljupää tutkii Il-talehteä, jonka sivulla pullistelee valtavan lihava mies, kuvan vieressä sama mies kutistuneena. Laihtui 50 kiloa! huutaa ot-sikko.

Asemalla jököttävät paikallisjunat tuntuvat valuvan taaksepäin, kunnes alkavat vilistä silmissä. Maisemaan ponnahtaa Sannoma-talo, Finlandia-talo ja pian Linnunlaulun kallioseinämä. Kaivan junaliput laukusta ja ojennan toisen Maijulle. Hän sieppaa lipun, nojaa selkensä penkkiin ja huoahtaa "here we come, mommy"!

"Äiti oli sitä mieltä, ettei meidän olisi tarvinnut tulla", naurahdan. "Kahvit parille naapurille olisi riittänyt, koko kylän ei kuulemma tarvitse tietää, miten vanha hän on."

"Ei mennä, palataan takaisin", Maiju sanoo.

"Jäädään Tampereelle! Vietetään kehoa hellivä viikonloppu Lapinlahden kylpylässä."

"Hieno idea, ja remutaan yö Ilveksessä", Maiju innostuu.

Kuulutus rämähtää käyntiin. "Hyvät matkustajat, tämä on InterCity-juna Rovaniemelle, pysähdymme seuraavilla asemilla: Riihimäki, Hämeenlinna, Toijala, Tampere - -. Junassa on ravintola." Sama ruotsiksi ja englanniksi.

"Mukavaa vaihtelua tällainen junamatka marraskuun mustassa maisemassa", ynähdän.

“Pitikin äidin syntyä vuoden surkeimpaan aikaan”, Maiju kommentoi.

Häntä harmittaa kaikki. Liikkeessä joulumyynti tulossa ja kaikki tekemättä: suunnittelu, tilaukset ja tavarantoimitukset, kausiapulaisten etsintä, laskut ja paperityöt yötä myöden, kalenteri täynnä velvollisuuksia ja tärkeitä tapaamisia. Kaikki muu tärkeämpää kuin tämä matka.

Minua harmittaa marina, mutta yhdyn siihen, koska samanmielisyyden liitto houkuttelee. Lisään luetteloon vielä auringotoman kesän, sateisen syksyn ja päivien valottomuuden.

“Mutta äiti sentään 90 vuotta!”

“Mieluummin olisin lähtenyt etelän aurinkoon kuin Jumalan selän taakse tuppukylään, jossa on vielä pimeämpää kuin Helsingissä eikä varmasti tapahdu mitään”, Maiju kiteyttää.

Oman surkeutemme maksimointi naurattaa lopulta kumpaa-kin.

“Eiköhän panna vähän zeniläisittäin”, sanon ja Maiju huokaisee että joo.

En kyllä tarkoittanut kännykkää.

Ärtymys yhdistää, en tohdi pilata tunnelmaa tunnustamalla, että itse asiassa pidän joulusta. Valoista pihoilla, punaisista joulutontuista, kynttilöiden tuoksusta, koristelusta. Lapsuuden muistoista. Yhdessäolosta. Salaperäisestä jonkin odotuksesta.

Muistaakohan Maiju, miten vietimme jouluja äidin luona vielä aikuisenakin. Serkukset tykkäsivät olla yhdessä ja niin me aikuisetkin. Sitä kesti pari päivää. Tapanina jo lähdimme paikalliseen pikkukuppilaan soittamaan jukeboxia ja purkamaan jouluahdistusta. Äidillä oli mielipiteensä elämäntavoistamme, siitä ettemme pysyneet kotona siivoamassa ja laittamassa ruokaa

Voiko sisko olla ihmisen paras ystävä?

Onko sisarusten eripurassa kyse kateudesta vai luonteiden erilaisuudesta?

Milloin lapsuus päättyy?

Voiko äitiä sittenkään syyttää kaikesta?

Päähenkilö Sisko tutkii elämänsä kipupisteitä sisarusten yhteisellä junamatkalla ja äidin 90-vuotispäivillä.

9 789528 025283